

Sygn. akt V.2 Ka 439/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2015 r.

**Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku**

**V Wydział Karny**

w składzie:

**Przewodniczący:** SSO Olga Nocoń

**Protokolant:** Justyna Napiórkowska

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2015 r.

sprawy:

**A. P. /P./**

**s. P. i K.**

**ur. (...) w miejscowości R.**

obwinionego o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 23 czerwca 2015r. sygn. akt IX W 76/15

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w kwocie 50zł

(pięćdziesiąt złotych ) oraz obciąża go zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50zł (pięćdziesiąt złotych ).

Sygn. akt V.2 Ka 439/15

## UZASADNIENIE

A. P. został obwiniony o to, że w dniu 20 listopada 2014 r. ok. godz. 17.40 w R. na ulicy (...), prowadząc pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i wykonując manewr zmiany kierunku ruchu tj. skrętu w prawo z ul. (...) wjechał na chodnik, doprowadzając do zderzenia ze znajdującą się tam rowerzystką, w wyniku czego ta wywróciła się, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla J. D., tj. o wykroczenie z art.86§1 k.w. w zw. z art.23 ust.1 pkt 2 Ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20.06.1997 r.

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2015 r., wydanym w sprawie IX W 76/15, Sąd Rejonowy w Rybniku uznał obwinionego A. P. za winnego tego, że w dniu 20 listopada 2014 roku około godziny 17:40 w R. na ulicy (...) prowadząc pojazd

mechaniczny marki F. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i wykonując manewr zmiany kierunku ruchu tj. skrętu w prawo z ulicy (...) wjechał na chodnik, doprowadzając do zderzenia ze znajdującą się tam rowerzystką J. D., czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. wykroczenia z art.86§1 k.w. i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych. Na mocy art.118§1 k.p.w. i art.119 k.p.w. w zw. z art.627 k.p.k. w zw. z art.21 pkt 2 i art.3 ust.1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w wysokości 100 złotych oraz opłatę w wysokości 50 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obwiniony A. P., zaskarżając orzeczenie w całości. Zarzucił, że Sąd I instancji bezkrytycznie uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonej J. D., choć były one "logicznie sprzeczne". Wskazał, że J. D. twierdziła, że w samochodzie nie było pasażera, mimo iż znajdując się z prawej strony pojazdu musiała zauważyć obecność jego żony w pojeździe. Podniósł także, że pokrzywdzona rozbieżnie przedstawiała kwestię, czy na skutek zdarzenia został przewrócony jej rower. Podkreślił, że jakkolwiek J. D. utrzymywała, iż natychmiast po powrocie do domu zgłosiła telefonicznie o zaistnieniu kolizji, w aktach sprawy brak notatki policyjnej potwierdzającej tę okoliczność. Obwiniony zarzucił, iż nie zbadano dokładnie nagrania z monitoringu miejskiego, by ustalić, czy w chwili wykonywania przez niego manewru skrętu rower pokrzywdzonej był w ruchu oraz czy miał włączone oświetlenie. Zaznaczył, iż podważając wiarygodność zeznań świadka H. P., Sąd I instancji nie wziął pod uwagę, że wymieniona "w trakcie jazdy na ważne badanie była nim mocno zafascynowana i nie zwracała szczególnej uwagi na drogę" (s.3 apelacji). Wreszcie, wskazał, iż w sprawie należałoby przesłuchać w charakterze świadka funkcjonariusza Policji T. L., by wyjaśnić sposób zgłoszenia kolizji przez pokrzywdzoną oraz powody, dla których na wezwaniu osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia została odręcznie poprawiona data dzienna kolizji drogowej. W konkluzji środka odwoławczego skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

#### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku skarżącego, kontrola odwoławcza nie wykazała, aby Sąd I instancji dopuścił się naruszenia przepisów prawa procesowego, w szczególności zasady swobodnej oceny dowodów, skutkujących błędem w ustaleniu stanu faktycznego sprawy. Należy podkreślić, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi I instancji uchybienie przy ocenie materiału zebranego dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu tak zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (tak m.in. wyrok SA w Lublinie z 27 kwietnia 2006 r., II AKa 80/06, Prok. i Pr. – wkł. (...)). Zarzut błędnych ustaleń faktycznych nie może sprowadzać się wyłącznie do kwestionowania stanowiska Sądu I instancji. Dla podważenia trafności tych ustaleń nie wystarczy jedynie forsowanie poglądu, że w oparciu o zgromadzone dowody możliwe byłoby ustalenie innej - niż przyjęta przez Sąd - wersji zdarzenia. W niniejszej sprawie Sąd I instancji poddał analizie wszystkie zebrane i prawidłowo ujawnione dowody, zaś ocena tych dowodów nie przekracza granic zakreślonych regułą z art.7 k.p.k., ani nie uchybia zasadzie obiektywizmu, wyrażonej w art.4 k.p.k., które recypowane zostały na grunt postępowania w sprawach o wykroczenia (art.8 k.p.w.). Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd meriti wskazał, na jakich dowodach oparł swoje rozstrzygnięcie oraz dlaczego co do zasady odmówił wiary wyjaśnieniom obwinionego i zeznaniom świadka H. P., a swoje stanowisko uzasadnił w pisemnych motywach wyroku. Nie można także uznać, by Sąd orzekający pozostawił poza sferą rozważań niektóre dowody i wynikające z nich okoliczności, a z innych nie wyciągnął oczywistych wniosków. Tym samym nie sposób zasadnie mówić o dowolnej, jednostronnej czy niepełnej ocenie materiału dowodowego.

Chybione są sugestie obwinionego, jakoby skarżone orzeczenie zapadło z naruszeniem nakazu rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na jego korzyść. Tzw. zasada *in dubio pro reo* (art.5§2 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.w.) nie ma w niniejszym przypadku zastosowania. Dla oceny, czy nie został naruszony przepis art.5§2 k.p.k. miarodajne są nie wątpliwości zgłaszane przez stronę, lecz wyłącznie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości

co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Konsekwentnie, „w wypadku gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary lub jej odmówienia wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu rozstrzygane być mogą jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd orzekający w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art.7 k.p.k.” (wyrok SN z 9 października 2008 r., V KK 114/08, OSNwSK 2008/1/1988).

Obwiniony prezentuje w środku odwoławczym własne oceny i wnioski, co ma charakter polemiczny i jest niewystarczające dla podważenia trafności wyroku Sądu Rejonowego. Próba zdezawuowania zeznań świadka J. D. pozbawiona jest racjonalnych przesłanek. Pokrzywdzona pozostaje osobą obcą dla obwinionego i nie miała interesu, by pomawiać go o zachowania nie mające miejsca. Gdyby nie doszło do zdarzenia, które opisała, nie zadawałaby sobie trudu zapamiętywania numeru rejestracyjnego samochodu oraz zawiadomiania o wykroczeniu Policji. Co więcej, jak słusznie zauważył Sąd I instancji, gdyby zajście miało taki przebieg, jak utrzymywali obwiniony i jego żona, to właśnie ci ostatni - czując się pokrzywdzonymi zachowaniem rowerzystki - zgłosiliby ten fakt właściwemu organowi.

Okoliczność, że obwiniony zawrócił w kierunku miejsca zderzenia z

pokrzywdzoną oraz znamieną uwagę uczyniona w zeznaniach przez H. P. ("powiedziałam mężowi by jechał za nią bo 'coś ona narobi'" - k.23v, "mnie chodziło o to (...), że ta pani może nam narobić bigosu" - k.45), wskazują, iż A. P. był świadomy, że na skutek niewłaściwie wykonywanego manewru skrętu doszło do potrącenia rowerzystki i chciał zapobiec zaalarmowaniu przez nią Policji. Należy w tym miejscu także wskazać, że - wbrew sformułowaniom zawartym w apelacji - świadek J. D. bynajmniej nie podawała, że obwiniony po zawróceniu prosił ją, aby się zatrzymała. Z zeznań pokrzywdzonej wynika wprost, że przez odsuniętą szybę w samochodzie A. P. zaczął na nią krzyczeć i po zmianie świateł nadawanych przez sygnalizator odjechał, a z ofertą pomocy zwrócił się do niej zupełnie inny, przypadkowy kierowca. Dyskredytowanie zeznań pokrzywdzonej na tej podstawie, że nie widziała ona pasażera w jadącym pojeździe jest chybione, zwłaszcza że po zmroku sylwetki osób znajdujących się w kabinie samochodu z włączonymi reflektorami wcale nie muszą być dla innego uczestnika ruchu widoczne, a samo zdarzenie ze swej natury miało charakter nieoczekiwany.

Bezzasadne jest oczekiwanie skarżącego, że do akt sprawy winna zostać załączona "notatka ze zgłoszenia kolizji przez p. J. D." (s.2 apelacji). Rozmowa telefoniczna z funkcjonariuszem Policji w sprawie procedury złożenia zawiadomienia o wykroczeniu nie jest utrwalana w formie notatki urzędowej, dokumentowane jest dopiero - poprzez sporządzenie protokołu - przyjęcie ustnego zawiadomienia. Stosowny protokół w niniejszej sprawie został spisany w dniu 23 listopada 2014 r. (k.5-6), kiedy pokrzywdzona zgodnie z wcześniejszym pouczeniem o konieczności osobistego udania się do jednostki Policji, stawiała się w siedzibie K. w R.. W żaden sposób nie podważa to jej zeznań co do daty zaistniałego zdarzenia (20 listopada 2014 r.), której zresztą nie kwestionował również sam obwiniony. Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, jakoby postępowanie dowodowe było niepełne, a rozstrzygnięcie sprawy wymagało przesłuchania w charakterze świadka policjanta T. L.. Osoba ta nie przyjmowała od J. D. zawiadomienia o wykroczeniu i nie wiadomo, na jakiej podstawie miałyby "przedstawić szczegółowo sposób zgłoszenia" kolizji. Z kolei okoliczność, czy na wydrukowanym wezwaniu dla A. P. doszło do mylnego wskazania daty zajścia i czy pierwotnie wpisano w tym miejscu datę protokołu przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu, nie ma żadnego znaczenia dla odtworzenia przebiegu zdarzenia drogowego, ani dla oceny zeznań pokrzywdzonej. Bezprzedmiotowe jest wreszcie powoływanie się przez skarżącego na potrzebę dokładnego zbadania nagrania z monitoringu miejskiego. Nośnik z takim nagraniem został załączony do akt jeszcze na etapie czynności wyjaśniających i - jak wynika z oględzin zapisu - kamery monitoringu zarejestrowały o godz. 17:38 manewr skrętu nieustalonego samochodu z ul. (...) w ul. (...), natomiast z uwagi na zasięg kamer nie ma możliwości ustalenia zachowań uczestników ruchu w rejonie chodnika na wskazanym skrzyżowaniu, a tym bardziej ich identyfikacji (k.20).

Brak było podstaw do korygowania w toku kontroli instancyjnej wysokości kary grzywny, orzeczonej wobec obwinionego. Modyfikowanie wyroku w tym przedmiocie byłoby dopuszczalne jedynie wówczas, gdyby na podstawie

konkretnych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, karę orzeczoną względem obwinionego należałoby uznać za rażąco niewspółmierną, tzn. taką, która jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. W rozpoznawanej sprawie grzywna w kwocie 500 złotych odpowiada dyrektywom określonym w art.33§1 i 2 k.w., uwzględnia sytuację osobistą i materialną obwinionego (art.24§3 k.w.) i w żadnym razie nie jawi się jako kara zbyt drastyczna czy też przynosząca rażącą dolegliwość.

Ostatecznie, nie podzielając żadnego z zarzutów apelacyjnych, a także nie stwierdzając podstaw do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku z urzędu, Sąd odwoławczy utrzymał wyrok w mocy.

Wobec nieuwzględnienia apelacji, zwróconej przeciwko całości wyroku i wniesionej na korzyść obwinionego, obciążono A. P. opłatą za II instancję oraz zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego (art.21 pkt 2 w zw. z art.8 ustawy o opłatach w sprawach karnych, art.119 k.p.w. w zw. z art.636§1 k.p.k.).